

центральної її ланок – вершини айсберга (кількості спеціалізованих судів, місця і ролі Верховного Суду України, судових палат та інших судових органів). Значно менше йдеться про місцеві суди, а саме вони мають безпосередній контакт з населенням. Хіба для районного чи міського суду, де працює кілька суддів, так важливо скільки і яких високих судових органів буде в Києві? Їх більше цікавлять питання заробітної плати, приміщень, надмірних навантажень, неналежного виконання судових рішень тощо.

Адже якщо у 2001 р. суди в Україні розглянули 3 млн. 100 тис. усіх справ, то у 2007 р. вже понад 8 млн. 600 тис. З них понад 5 млн. за порушення правил дорожнього руху. А тим часом Верховна Рада передає на розгляд судам все нові й нові категорії справ. Це тягне за собою порушення строків і якості розглядуваних справ. Адже зараз деякі судді вимушені розглядати до 200 справ на місяць, що позначається на строках і якості роботи.

Назрілим у цьому зв'язку є питання про введення інституту мирових суддів. Такий інститут вже діяв колись в Україні, він був передбачений і Концепцією судово-правової реформи 1992 р. Такі судді змогли б розвантажити нинішні суди першої, другої та третьої інстанцій від дрібних справ, зокрема про порушення правил дорожнього руху, кримінальні проступки тощо, а також прискорити прийняття рішень по цих справах. Про це, зокрема, свідчить досвід Російської Федерації, де інститут мирових суддів вже довів свою корисність.

Держава також має подбати і про запровадження поширених на Заході таких недержавних інституцій, як третейські суди, медіатори тощо, які допомагають залагодити спори, не доводячи їх до судового розгляду.

Удосконалення потребує й система юридичної освіти для суддів. За Європейською моделлю кожний претендент на посаду судді повинен мати диплом про загальну юридичну освіту плюс диплом про закінчення спеціальної школи чи коледжу. У нас функції останніх, на мій погляд, могла б взяти на себе Академія суддів України.

Нарешті, варто підкреслити, що судова реформа не має нічого спільного з дискредитацією чи руйнуванням судової влади. Цій реформі заважають політизація і лобювання, не завжди професійні дії тих, хто береться за цю складну роботу. Дилетантизм лине шкодить справі, відволікає час на безплідні дискусії. У нас багато охочих відзначити, але, на жаль, немає свого Сперанського.

Олена Василівна Чернецька, кандидат юридичних наук, доцент, проректор з наукової роботи КУП НАН України

ЮВІЛЕЙНІ ЗБОРИ СЕКЦІЇ СУСПІЛЬНИХ І ГУМАНІТАРНИХ НАУК НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ, ПРИСВЯЧЕНІ 160-РІЧЧЮ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АКАДЕМІКА О. І. ЛЕВИЦЬКОГО

24 лютого 2009 р. за ініціативою ректора Київського університету права НАН України, професора Юрія Бошицького, наші студенти мали нагоду бути присутніми на загальних зборах секції суспільних і гуманітарних наук Національної академії наук України, присвячених 160-річчю від дня народження академіка О. І. Левицького.

Збори секції відкрив Президент Національної академії наук України академік НАН України Б. Є. Патон, який у своїй промові привітав усіх присутніх та розпочав роботу секції з визначення основних здобутків академіка О. І. Левицького і його ролі в науці України.

Орест Іванович Левицький (25.12.1848 – 9.05.1922) – історик, правознавець, археограф, архівіст, етнограф і письменник, один із фундаторів та перших президентів Української академії наук. З 1874 р. розпочав свою діяльність (до 1921 р.) у Тимчасовій комісії для розбору давніх актів. Левицького О. І. обрано членом багатьох наукових установ і товариств: Львівського наукового товариства імені Т. Шевченка (НТШ), Київського археографічного товариства, Історичного товариства Нестора-Літописця, Російського

Професор Ю.Л. Бошицький, академік секретар відділення історії, філософії та права О.С. Онищенко і студентський актив КУП НАНУ

географічного товариства та ін. До середини 1919 р. Левицький О. І. головував у Правничо-термінологічній комісії, поки її не передали до складу Історично-філологічного відділу. Як зазначено у Звідомленні про діяльність УАН за 1923 р., протягом 1919 р. – найтяжчого року для Академії як в економічному, так і політичному плані, він єдиний з первісного складу академіків весь рік працював не виїжджаючи з Києва. У грудні 1919 р. О. І. Левицький обраний заступником голови-президента і протягом 1920–1921 рр. через відсутність В. І. Вернадського у Києві виконував обов'язки президента УАН. У 1921 р. очолив Комісію для складання енциклопедичного словника. Був також головою Товариства правників, заснованого в складі Соціально-економічного відділу УАН у 1920 р. У березні 1922 р. був обраний Президентом УАН і перебував на посаді до останніх днів свого життя. Помер вчений під час чергового наукового відрадженьня, на рідній Полтавщині, у с. Драбів (тепер Черкаська область) 9 травня 1922 р.

На загальних зборах секції із доповіддю виступив директор Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, академік НАН України Ю. С. Шемшученко.

Після закінчення зборів секції суспільних і гуманітарних наук студенти Київського університету права НАН України мали можливість поспілкуватися з академіками та зробити фото на пам'ять.

Олена Василівна Чернецька, кандидат юридичних наук, доцент, проректор з наукової роботи КУП НАН України

КИЇВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРАВА НАН УКРАЇНИ ПРОВІВ ДРУГІ ЧИТАННЯ, ПРИСВЯЧЕНІ ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА МИХАЙЛОВИЧА КОРЕЦЬКОГО

18 лютого 2009 р. в Київському університеті права НАН України відбулися Другі читання, присвячені пам'яті В. М. Корецького, що в свою чергу, є вже доброю традицією. Проведення такого наукового заходу надало можливість вченим-правникам України поспілкуватися та обговорити сучасні тенденції розвитку юридичної науки, подискутувати, обмінятися досвідом і визначити нові тенденції та напрямки розвитку вітчизняної юридичної науки.